

မင်းမြတ်သူရ

ပြည်ကြီးတံခွန်

အခန်း(၁)

တစ်ညသ၌ မြိတ်မြို့ရှိ ရွှေကျွန်းဆိုသော ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌
အထူးဧည့်သည်များလာမည်ဆို သဖြင့် တစ်ဆိုင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေကြ၏။

ရွှေကျွန်းသည် မြိတ်မြို့ပေါ်ရှိ အထင်ရှားဆုံးပျော်ပွဲစားရုံကြီးဖြစ်၏။
ရွှေကျွန်း၌ အကောင်းဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ ဈေးအကြီးဆုံးအရက်များ၊
ကြေးအမြင့်ဆုံးလောင်းကစားပိုင်းများရှိ၏။

ရွှေကျွန်း၏ ပိုင်ရှင်မှာ တရုတ်လူမျိုးသူဌေးကြီးကျင်ဝမ်ပင်ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးကျင်ဝမ်သည် မလေးကျွန်းဆွယ်၌ လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကို
ပိုင်ဆိုင်သော်လည်း မြိတ်မြို့၌ သာအနေများ၏။ သူသည်
မိုးများသောမြိတ်ရာသီဥတုကို အလွန်သဘောကျ၏။

ထို့ကြောင့် မြိတ်မြို့လေးကျွန်းဆီမီးဘုရားကုန်းတော်အနီး၌
အကောင်းဆုံးအိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ကို ဆောက်လုပ်ပြီးနေထိုင်လေ၏။

ယနေ့ည ပျော်ပွဲစားရုံသို့ သူဌေးကြီးကျင်ဝမ်ကိုယ်တိုင်
လာရောက်ကြီးကြပ်နေသဖြင့် ရွှေကျွန်း သို့ လာမည့်ဧည့်သည်များ
မည်မျှအရေးပါကြောင်းကို တစ်ဆိုင်လုံးရိပ်စားမိကြလေ၏။

သူဌေးကြီးကျင်ဝမ်သည် အရောင်တလက်လက်တောက်ပနေသော
ပိုးဖဲကတ္တီပါ အဝတ်အစား များကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူဌေးကြီး၏ လူယုံတော် ဦးဖိုထော်ပင်လျှင် ယနေ့ည
တရုတ်အမျိုးသားဝတ်စုံကို သားနား သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထား၏။

ရွှေကျွန်းရှိ စားပွဲထိုးများအားလုံးပဲ သစ်လွင်တောက်ပသော ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး သွက်လက်ဖျတ်လက်စွာ သွားလာနေကြ၏။

ယနေ့ည လာမည်ဧည့်သည်များမှာ အထူးအရေးပါလှသဖြင့် ဦးဖိုးထော်မှာ စားပွဲထိုးများကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် မှာကြားနေ၏။

ဦးဖိုးထော်သည် ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးရှိ ခန်းဆီးများကို အသစ်လဲလှယ် ခိုင်း၏။

ပန်းအိုးများကိုလည်း တိုက်ချွတ်ဆေးကြောခိုင်း၏။ စားပွဲခင်းများကိုလည်း အသစ်လဲလှယ်ပြီး ခင်းခိုင်း၏။ ဧည့်သည်များကို အစားအသောက်ပို့ပေးမည့် စားပွဲထိုးများကို ဦးဖိုးထော်ကိုယ်တိုင် လက်ရွေးစင် ရွေးချယ်ပေး၏။

ဦးဖိုးထော်သည် စားပွဲထိုးများအား အစားအသောက်များနှင့် ပတ်သက်၍ မှားယွင်းမှုမရှိစေရန် အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်မှာကြား၏။

ထို့ပြင် စားဖိုဆောင်သို့သွား၍ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ချက်ပြုတ်မည့်သူများအား အကောင်း ဆုံးဟင်းလျာများ ချက်ပြုတ်ရန်သတိပေး၏။

ဧည့်သည်များ ပျော်ပွဲစားရုံသို့ရောက်ရန် အချိန်နီးသောအခါ ဦးဖိုးထော်က စားပွဲထိုးများ အားလုံးကို ခေါ်ယူ၍

“ဒီနေ့ည ဆိုင်ကိုလာမည့်ဧည့်သည်တွေက အလွန်အရေးကြီးတယ်၊ ငါတို့ဘက်က တစ်ခုခု မှားယွင်းလိုက်တာနဲ့ ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံကြီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ရွှေကျွန်းဟာ မြိတ်မြို့မှာအကောင်းဆုံး ပျော်ပွဲစားရုံဆိုပြီးတော့ နာမည်သတင်းကြီးခဲ့တယ်၊ ပင်လယ်ရပ်ခြားက ကုန်သည်ကြီးတွေတောင် မြိတ်ကိုရောက်ရင် ရွှေကျွန်းကိုဝင်ပျော်မှ ရောက်ရကျိုးနပ်တယ်လို့ ယူဆ ကြတယ်၊ ဒီနေ့ည ငါတို့ပျော်ပွဲစားရုံကို ယိုးဒယားနဲ့ မလေးက ဧည့်သည်ကြီးတွေ ရောက်လာတော့ မယ်၊ မင်းတို့အားလုံး

အစွမ်းကုန်ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ မင်းတို့ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် သူတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ မပျက်ပါစေနဲ့”

ဟု မှာကြားလေရာ စားပွဲထိုးများက ဧည့်သည်များအား အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ဧည့်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုကြလေ၏ ။

ထို့နောက် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ရွှေကျွန်း၏ ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ကျင်ဝမ်ကိုယ်တိုင် လိုအပ်ချက် များကို လိုက်လံကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေ၏ ။

သူဌေးကြီးကျင်ဝမ်သည် ပျော်ပွဲစားရုံအပေါ်ထပ်၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီး ဧည့်သည်များ ဆုံတွေ့ရန် စီစဉ်ထားသော စားပွဲရှည်ကြီးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ စားပွဲခင်းကြီးကို မ ကြည့်လိုက်၏ ။

ထို့နောက် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဟင် စားပွဲခင်းအောက်မှာ ခြင်တွေ ဘာတွေ ခိုအောင်းနိုင်တယ်၊ နန္ဒင်းတက်တွေ ထွန်းစမ်း ဟေ့၊ အများကြီး မွန်ထူနေအောင် မထွန်းနဲ့နော်၊ ခြင်ပြေးအောင်ပဲထွန်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်က ၎င်းတို့အထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သော စားပွဲထိုး လူငယ်လေး စံရှားကိုခေါ်၍

“စံရှား၊ ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေရဲ့ စားပွဲခုံအောက်မှာ နန္ဒင်းတက်ထွန်းလိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ စံရှားဆိုသော လူငယ်ကလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ကျုပ်ကို ကူမည့်လူလည်းမရှိဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထွန်းရမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ စားပွဲထိုးများ၏ ခေါင်းဆောင်က စံရှား၏ ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲခေါက်၍

“ဟေ့ကောင် ငါတို့အားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတာကွ၊ စားပွဲခုံအောက်မှာ နန္ဒင်းတက်လေး ထွန်းတာတောင် အဖြစ်မရှိဘူးလား၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းမထွန်းလို့ ဘယ်သူက ကူထွန်းပေးရမှာလဲ၊ သွားစမ်း၊ အမြန်သွားထွန်း၊ ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေ ရောက်လာတော့မယ်၊ ငါတို့က အောက်ထပ် ဆင်းပြီး ဧည့်ခံကြိုဆိုဖို့ပြင်ဆင်ရဦးမယ်ကွ”

ဟုပြောကာ စားပွဲထိုးများသည် ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားလေ၏ ။

ထိုအခါ ခမ်းနားစွာပြင်ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းကြီးအတွင်း စံရှားတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့လေ တော့၏ ။

စံရှားက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“နန္ဒင်းတက်ထွန်းရမှာဆိုတော့ အရင်ဆုံးမီးသွေးတုံးတွေ မီးမွှေးရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ အနောက်သို့တစ်ကိုယ်တည်းထွက်သွားလေတော့၏ ။

ထို့နောက် စဉ့်ခွက်ငယ်ကလေးများကို ဧည့်သည်တော်ကြီးများဆွေးနွေးမည့် စားပွဲများအောက် သို့ သွား၍ နေရာချထားလေ၏ ။

စံရှားသည် စားပွဲခုံအောက်တွင် ထိုင်၍ မီးသွေးခဲများ မီးတောက် မတောက် သေချာအောင် ကြည့်ရှုလေ၏ ။

ရွှေကျွန်း၏ ပိုင်ရှင် တရုတ်သူဌေးကြီး ဦးကျင်ဝမ်သည် အလွန်စေ့စပ်သေချာ၏ ။

ရွှေကျွန်းရှိစားပွဲထိုးများအားလုံး အပြစ်လုပ်သည်ဟုယူဆလျှင် အလုပ်မှ
ချက်ချင်းထုတ်ပစ် တတ်၏ ။

ထို့ကြောင့် စံရှားသည် နန္ဒင်းတက်များထွန်းရာ၌ မပေါ့လျော့ရဲဘဲ
သတိထားပြီးသေချာစွာ စောင့်ကြည့်နေရ၏ ။ ထိုသို့စောင့်ကြည့်ရင်း
ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌ အလုပ်လုပ်ဖြစ်ပုံကို ပြန်လည်၍ သတိရမိ၏ ။

သူ၏ ဖခင်နှင့်မိခင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားပြီးနောက်
စိတ်သဘောထားညံ့ဖျင်းသော ဦးလေး၏ အိမ်တွင် ခိုကပ်၍ နေထိုင်ရ၏ ။

ဦးလေးသည် မြိတ်မြို့ပေါ်တွင်
အနှိပ်သည်အဖြစ်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု၏ ။

ဦးလေး၏ အနှိပ်ဖောက်သည်များမှာ မြိတ်မြို့ပေါ်ရှိ လူကုံထံစာရင်းဝင်
သူဌေးသူကြွယ်များ ဖြစ်ကြ၏ ။

ထိုသူများအထဲတွင် ရွှေကျွန်းပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးဦးကျင်ဝမ်သည်
ထိပ်ဆုံးမှပါဝင်သည်။

စိတ်သဘောထားညံ့ဖျင်းသော ဦးလေးသည် သူဌေးကြီးဦးကျင်ဝမ်ကို
နှိပ်နှယ်ပေးရင်း အလုပ် အကိုင်မရှိသော စံရှားအားကျွေးမွေးထားရကြောင်း
ညည်းညူသဖြင့် သူဌေးကြီးဦးကျင်ဝမ်က ဦးလေး အား သနားညှာတာသောအားဖြင့်
စံရှားအားပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌ အလုပ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့်ပင် စံရှားသည် ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌
အသက်အငယ်ဆုံးစားပွဲထိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏ ။

စိတ်သဘောထားယုတ်မာသော ဦးလေးသည် စံရှားပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌
အလုပ်ရသောအခါ သူ၏ အိမ်တွင်ဆက်၍ မထားနိုင်တော့ကြောင်းပြောကာ
စံရှားအား အိမ်မှမောင်းနှင်ထုတ်ခဲ့၏ ။

စံရှားသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ ဂိုဒေါင်၌
ပြောင်းရွှေ့ပြီးနေထိုင်ခဲ့ရ၏။

ထိုဂိုဒေါင်၌ စံရှားနှင့်ဘဝတူ လူငယ်တစ်စုစုပေါင်းပြီးနေထိုင်ကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စံရှားသည် စိတ်သဘောထားယုတ်မာသော
ဦးလေးနှင့်အတူ နေထိုင်ရခြင်း ထက် ဂိုဒေါင်၌ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ရခြင်းကို
နှစ်သက်၏။

ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံ၌ စားပွဲထိုးတစ်ချို့သည်
ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းပြုလုပ်ကြ၏။

ထိုသူများသည် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သော စံရှားအား
အနိုင်ထက်စီးနင်းပြုကျင့်ချင်ကြသည်။

စံရှားသည် ထိုသူများအား မျက်နှာချိုသွေး၍
မိမိဘဝအဆင်ပြေချောမွေ့အောင် နေထိုင်တတ် လာ၏။

ရွှေကျွန်းရှိ စားပွဲထိုးများထံတွင် စံရှားအား
ညီအရင်းကဲ့သို့သဘောထားကာ ချစ်ခင်ကြင်နာ သော ကိုဖိုးညိုဆိုသည့်
စားပွဲထိုးကြီးရှိ၏။

ကိုဖိုးညိုသည် စားပွဲထိုးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း
အင်္ဂလိပ်စာကိုကောင်းစွာရေးတတ်ဖတ်တတ်ပြီး
လည်လည်ဝယ်ဝယ်ပြောဆိုတတ်လေ၏။

စံရှားသည် ကိုဖိုးညိုအင်္ဂလိပ်စကားပြောခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်ပြီး
၎င်းထံတွင် အားလပ်သည့် အချိန်တိုင်း သင်ယူလေ့ရှိ၏။

ကိုဖိုးညိုသည် စာအုပ်စာပေဖတ်ရှုခြင်းကို အလွန်ဝါသနာထုံ၏။

စံရှားသည် ကိုဖိုးညို၏ အခန်းသို့သွားကာ ဒီးဒုတ်မဂ္ဂဇင်း၊

သူရိယသတင်းစာ စသည့် စာအုပ် စာပေမှန်သမျှကို ဖတ်ရှုလေ့ရှိ၏ ။

ထို့ကြောင့် စံရှားသည်ရွှေကျွန်းသို့ရောက်ရှိပြီး များမကြာမီ ပညာဗဟုသုတများ တိုးပွားခဲ့သည် ဟု ဆိုနိုင်၏ ။

စံရှားသည် ရှည်လျားသောစားပွဲခုံကြီးအောက်၌ ထိုင်ရင်း အတိတ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းများကို တွေးတောကာ မျက်လုံးများမှေးစင်းလာ၏ ။

သူသည် ဝါးခနဲသမ်းဝေလိုက်ပြီး စားပွဲအောက်တွင်ခဏမျှ လှဲလိုက်ရာမှအိပ်ပျော်သွားလေ၏ ။

ထိုအချိန်၌ ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံ၏ လူယုံတော်ဦးဖိုးထော်က အောက်ထပ်၌ စားပွဲထိုးများ အားလုံးကို တန်းစီခိုင်းလိုက်ပြီး

“ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေရောက်လာဖို့ အချိန်သိပ်ပြီးနီးကပ်နေပြီ၊

ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ငါမှာချင်တယ်၊ အားလုံး

ဘယ်သူမှအမှားအယွင်းမလုပ်မိစေနဲ့၊ ငါ ဒီလောက်

အတန်တန်မှာကြားထားရက်နဲ့အမှားအယွင်းလုပ်မိတယ်ဆိုရင်တော့ လုပ်တဲ့လူကို

စစ်ဆေးမေးမြန်း ခြင်းမရှိဘူး၊ တစ်ခါတည်း အလုပ်ကထုတ်မယ်၊

အပေါ်ထပ်ကိုတက်ပြီး စားပွဲထိုးရမယ့်လူတွေကို ငါ

လက်ရွေးစင်ရွေးထားပြီးသားဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် စားပွဲထိုးခွင့်မရှိတဲ့လူတွေ

အပေါ်ထပ်ကို လုံးဝ တက်ခွင့်မရှိဘူး၊ အောက်ထပ်မှာပဲ ကိုယ့်အလုပ်တာဝန်ကို

ကျေပွန်အောင်လုပ်နေရမယ်”

ဟု သေချာစွာမှာကြားလေ၏ ။

ထိုအချိန်၌ ပျော်ပွဲစားရုံ၏ အပေါ်ထပ်ရှိဧည့်သည်တော်ကြီးများ

ဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်မည့် စားပွဲ ရှည်ကြီးအောက်တွင် စံရှားဆိုသောလူငယ်လေးသည်

တရေးတမောအိပ်ပျော်နေရှာ၏ ။

ပျော်ပွဲစားရုံရှိ စားပွဲထိုးအားလုံးသည် စံရှားပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို
သတိပြုမိခြင်းမရှိကြ။ ၎င်းတို့ သည် မကြာမီရောက်လာမည့်
ဧည့်သည်တော်ကြီးများအား ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ရန်စိတ်စောနေကြ၏။

ထို့နောက် ဧည့်သည်တော်ကြီးများရောက်ရှိရန် အချိန်နီးကပ်နေသဖြင့်
ပျော်ပွဲစားရုံ၏ ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးဦးကျင်ဝမ်သည်
အောက်ထပ်ရှိကနုတ်ပန်းများစီခြယ်ထားသော ထိုင်ခုံကြီး၌ အကျအနထိုင် ကာ
တရုတ်ရိုးရာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို အရသာခံပြီးသောက်နေလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပျော်ပွဲစားရုံခြံဝန်းထဲသို့
အညိုရောက်ရထားလုံးတစ်စီးဝင်ရောက်လာလေရာ ဦးဖိုးထော်နှင့်
စားပွဲထိုးများအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ရထားလုံးအတွင်းမှ ပိုးဖဲကတ္တီပါ
အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ထားသော တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ
ကုန်သည်ကြီးအချို့ရောက်ရှိလာလေ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် နောက်ထပ်ရထားလုံးတစ်စီး
ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး မလေးကျွန်းဆွယ်မှ
ကုန်သည်ကြီးများလည်းရောက်ရှိလာလေ၏။

ခဏကြာလျှင်တော့ ကော့သောင်းမြို့မှ မြန်မာလူမျိုးကုန်သည်ကြီး
ဦးရွှေတလုတ်သည် တပည့်တပန်းစုံလင်စွာဖြင့် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးဦးကျင်ဝမ်သည်
ဧည့်သည်များကိုပျော်ပွဲစားရုံ၏ အောက်ထပ်၌ နေရာချထားပေးပြီး
အဖျော်ယမကာများဖြင့်ဧည့်ခံကာ တစ်ခဏမျှ အမောအပန်းဖြေစေ၏။

ခဏကြာလျှင်တော့ ကော့သောင်းမြို့မှ ကုန်သည်ကြီးဦးရွှေတလုတ်က
စားပွဲပိုင်းမှ မတ်တတ် ရပ်၍ ကုန်သည်ကြီးများဘက်သို့လှည့်ကာ

“ကျုပ်တို့ ပွဲစဖို့အချိန်သင့်ပြီ၊ ပျော်ပွဲစားရုံအပေါ်ထပ်ကို
တက်ကြရအောင်”

ဟုပြောကာ ၎င်းကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ တက်ရန်ပြင်လေသည်။

ထိုအခါ

ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင်တရုတ်သူဌေးဦးကျင်ဝမ်ကိုယ်တိုင်ကုန်သည်များကို
ပျော်ပွဲစားရုံကြီး ၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ကုန်သည်များ၏
ဆွေးနွေးပွဲအတွက်ပြင်ဆင်ပေးလေ၏ ။

ကုန်သည်များသည် ပျော်ပွဲစားရုံအပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ
သားနားသပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင် ထားသဖြင့် နှစ်သက်သဘောကျကြောင်း
ဦးကျင်ဝမ်အားချီးမွမ်းလေ၏ ။

ပျော်ပွဲစားရုံအပေါ်ထပ် တစ်ခန်းလုံးခန်းဆီးအသစ်များ၊
ပန်းအိုးအသစ်များ၊ စားပွဲခုံအသစ်များ ဖြင့် သားနားသပ်ရပ်နေလေ၏ ။

ကုန်သည်များအားလုံး (၁၅)ယောက်တိတိရှိပြီး
၎င်းတို့သည်စားပွဲကြီးလေးလုံးစပ်ထားသော ထိုင်ခုံများ၌ ဝင်၍ ထိုင်ကြလေ၏ ။

ထိုအချိန်တွင် စားပွဲထိုးလူငယ်လေး စံရှားသည် စားပွဲအောက်တွင်
အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်၏ ။ ကုန်သည်များသည် စားပွဲရှည်ကြီးများအား အလွန်လှပသော
အနီရောက်ဖဲစားပွဲခင်းကြီးဖြင့် ကြမ်းထိ အောင်ခင်းထားသဖြင့်
စားပွဲခုံအောက်တွင်အိပ်ပျော်နေသော စံရှားအားရိပ်စားမိခြင်း မရှိချေ။

ကုန်သည်များအားလုံး စားပွဲရှည်ကြီးရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်များတွင်
ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ကြပြီး သောအခါ ကော့သောင်းရှိကုန်သည်ကြီး
ဦးရွှေတလုတ်က သူ၏ တပည့်များအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ ၏ ။

ထိုအခါ ဦးရွှေတလုတ်၏ တပည့်များသည် အသင့်ယူဆောင်လာသော

ရွှေကလပ်တစ်ခုကို စားပွဲရုံည်ကြီး၏ အလယ်တွင် တင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ယိုးဒယားနှင့်မလေးကျွန်းဆွယ်မှကုန်သည်ကြီးများသည် ရွှေကလပ်ကိုမျက်တောင်ပင် မခတ်ပဲ စူးစိုက်ပြီးကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

ကော့သောင်းမြို့ရှိ မြန်မာကုန်သည်ကြီးဦးရွှေတလုတ်က

“အဟမ်း..... အဟမ်း”

ဟု လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး ပရိသတ်များအား မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ကာ

“ဒီနေ့ည ရွှေကလပ်ထဲမှာ

မိတ်ဆွေကြီးတွေမြင်တွေ့ရမယ့်ပစ္စည်းကတော့ အလွန်အဖိုးထိုက် တန်တဲ့ ပြည်ကြီးတံခွန်လိုအမည်ရတဲ့ပတ္တမြားကြီးဖြစ်ပါတယ်၊ မြန်မာ့နန်းတွင်းက အဖိုးတန်ပတ္တမြား တွေကို ခိုးယူသွားတယ်လို့မြန်မာအများစုက ယူဆခဲ့ကြပေမယ့် နန်းတွင်းက ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြား ကြီးကတော့ မြန်မာ့နန်းတွင်းအပျိုတော်တစ်ဦးရဲ့ထိန်းသိမ်းမှုကြောင့် ကျုပ်တို့ဆီကိုဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်၊ ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို မြန်မာနန်းတွင်းက အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး ပတ္တမြားစာရင်းကိုရေးမှတ်လေ့ရှိတဲ့ ရွှေပုရပိုဒ်ထဲမှာရေးသားထားတာကို နန်းတွင်းမှာနေထိုင်ဖူးတဲ့ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေ ကြားဖူးနားဝရှိကြပါတယ်၊ ဒီပတ္တမြားကြီးဟာ လက်ရှိမြန်မာနိုင်ငံမှာ တော့ အဖိုးအတန်ဆုံးပတ္တမြားကြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ ဟောဒီကကုန်သည်ကြီးတွေကို ပြသခွင့်ရတာ ကျုပ် အလွန်ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ကုန်သည်ကြီး ဦးရွှေတလုတ်သည်

ရွှေကလပ်ကိုဖွင့်ရန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ယိုးဒယားနှင့်မလေးကုန်သည်များသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ရှေ့သို့ကုန်းကြည့်ကြ လေ၏။

ထိုသို့ကုန်းကြည့်ရင်း မလေးကုန်သည်ကြီး၏ ခြေထောက်သည်
စားပွဲခုံအောက်တွင်အိပ်ပျော် နေသော စံရှား၏ ကိုယ်အားသွား၍ ကန်မိလေ၏။

စားပွဲခုံအောက်တွင် ရောက်ရှိနေသော စံရှားသည် ထိုအခါမှပင်
မိမိစားပွဲခုံအောက်တွင် အိပ်ပျော်နေခြင်းကို သတိရသွားပြီးအထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကုန်သည်ကြီးဦးရွှေတလုတ်က

“ဧည့်သည်တော်ကြီးများအားလုံး ရှုစားကြပါ”

ဟုပြောရင်း ရွှေကလပ်၏ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရွှေကလပ်ပေါ်တွင်အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်ပနေသော
ပတ္တမြားကြီးကိုမြင်ရသဖြင့် ကုန်သည်ကြီးများသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်
တစ်ယောက်တစ်မျိုးရေရွတ်ကြလေ၏။

ကုန်သည်ကြီး ဦးရွှေတလုတ်က စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့်
ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသော ကုန်သည် များကိုကြည့်၍

“ဒီပတ္တမြားကြီးရဲ့အရောင်ကိုသေသေချာချာကြည့်ဦး၊ ခိုသွေးစစ်စစ်ဗျ၊
ပတ္တမြားရဲ့အရည်ကို လည်း ကြည့်ဦး လည်သီးရည်အဆင့်၊
ပတ္တမြားငမောက်ရဲ့အရည်ဟာလည်း လည်သီးရည်အဆင့်ပဲလို့ ကြားဖူးတယ်ဗျ၊
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးဟာ ကျောက်သားအဆင့်မှာလည်း အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့
ဖယောင်းသားအဆင့်ရှိတယ်၊ ပတ္တမြားရဲ့အပြင်ကိုလည်း သေသေချာချာကြည့်ဦး
အပြစ်ကင်း သလောက်ကို ဖြစ်နေတယ်၊ ပတ္တမြားမှန်ရင် အပြစ်ကင်းတဲ့ပတ္တမြား
ဘယ်လောက်ရှားတယ်ဆိုတာ ကုန်သည်ကြီးတွေအားလုံး အသိပါပဲဗျ၊ ဒါကြောင့်
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားဟာ အံ့မခန်းလောက်တဲ့ ပတ္တမြားကြီးပါ၊
ပတ္တမြားကြီးရဲ့တန်ဖိုးကိုဖြတ်ဖို့ အင်မတန်ခက်ခဲပါတယ်၊
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီး ဟာ ငမောက်ပတ္တမြားတွေထက်

တန်ဖိုးမရှိမဲ့ကျပါဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေကြီးတို့ ဒီပတ္တမြားကြီးကို
ဝယ်သည်ဖြစ်စေ မဝယ်သည်ဖြစ်စေ ပတ္တမြားကြီးကိုကြည့်ခွင့်ရတာ နဲ့ပဲ
တန်ဖိုးရှိသွားပါပြီ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကုန်သည်ကြီးများသည် ဦးရွှေတလုတ်ပြသသော
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုကြပြီး
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ချီးမွမ်းကြလေ၏ ။

ယိုးဒယားကုန်သည်ကြီးက ပတ္တမြားကြီးအပြစ်ကင်းစင်လွန်းသဖြင့်
အံ့သြဖွယ်ကောင်းကြောင်း ပြောလေ၏ ။

မလေးကုန်သည်များကလည်း ပတ္တမြားကြီး၏ အရည်ကို
အလွန်နှစ်သက်ပြီး ကျောက်သားမှာ လည်း ဖယောင်းသားအစစ်ဖြစ်သဖြင့်
ရှားပါးစာရင်းဝင်ပတ္တမြားကြီးဟု ဆိုကြ၏ ။

ပတ္တမြားကြီး၏ ပိုင်ရှင် ဦးရွှေတလုတ်သည်
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို ကုန်သည်များ မျက်တောင်မခတ်တမ်း
ကြည့်ရှုနေသဖြင့် အလွန်သဘောကျနေလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် စားပွဲခုံအောက်တွင် ရှိနေသောစံရှားသည်
ကုန်သည်ကြီးများ၏ ပြောစကားကို အစအဆုံးကြားသိနေရသဖြင့်
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးအကြောင်းကို သိလိုက်ရ၏ ။

ထိုအခါ ဒီးဒုတ်မဂ္ဂဇင်း၌ မိမိဖတ်ရှုရသော ပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်၏
ဆောင်းပါးကို သတိရ လိုက်၏ ။

ထိုဆောင်းပါး၌ မြန်မာ့နန်းတွင်းအအဖိုးတန် နန်းစဉ်ရတနာများကို
မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများ နှင့် ၎င်းတို့၏ အလိုတော်ကြီးများက ခိုးပုဂံယူငင်သဖြင့်

တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော နန်းစဉ်ရတနာများ ဆုံးရှုံးခဲ့ရကြောင်း တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၌
နန်းစဉ်ရတနာများကို အမြတ်တနိုးထိန်းသိမ်းထားသင့်ကြောင်း ယခုကဲ့သို့
နယ်ချဲ့များထံသို့ ကျရောက်သွားခြင်းမှာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ကြောင်း
အကျယ် တဝင့်ရေးသားထား၏ ။

ထိုဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် မိမိတို့နိုင်ငံရှိ
လူမျိုးတိုင်းနန်းစဉ်ရတနာများကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရန်
ပတ္တရားရှိကြောင်းသိရှိနားလည်ခဲ့ရ၏ ။

ယခု ကုန်သည်ကြီးဦးရွှေတလုတ်သည် တိုင်းပြည်၏
နန်းစဉ်ရတနာဖြစ်သော ပတ္တမြားကြီးကို တိုင်းတစ်ပါးကုန်သည်များအား
ရောင်းချရန်ကြံစည်နေ၏ ။

ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီး တိုင်းတစ်ပါးသို့ရောက်ရှိသွားလျှင်
အဖိုးတန်မြန်မာ့နန်းစဉ်ရတနာ တစ်ပါး ဆုံးရှုံးသွားတော့မည်ဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် တိုင်းတစ်ပါးကုန်သည်များလက်သို့
မြန်မာ့နန်းစဉ်ပတ္တမြားကြီးမရောက်ရှိအောင်
အစွမ်းကုန်ကာကွယ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏ ။

စံရှားသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် စားပွဲခုံအောက်၌ လူးလွန်လိုက်ရာ
သူ၏ လက်သည် မလေးကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏ ခြေထောက်သို့သွားထိမိ၏ ။

မလေးကုန်သည်ကြီးသည် သူ၏ ခြေထောက်အား
ယိုးဒယားကုန်သည်ကြီးက ခြေနှင့်ကန်သည် ထင်ပြီး မကျေမချမ်းကြည့်လိုက်လေ၏
။

စံရှားသည် စားပွဲခုံအောက်၌ ထိုင်ရင်း ကုန်သည်ကြီးများ၏
ခြေထောက်ကိုကြည့်ကာ ပတ္တမြား ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့လုပ်ရမည်နည်းဟု
အကြံထုတ်နေလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌

“မီးလောင်နေပြီဗျို့..... မီးလောင်နေပြီ”

ဟုအော်လိုက်ရာ ကုန်သည်ကြီးများအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားလေ၏

။

ထိုအခါ ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် ဦးကျင်ဝမ်သည်

ပြတင်းပေါက်သို့သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး ကုန်သည်များဘက်သို့လှည့်၍

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မြိတ်မြို့မှာ မီးလောင်တာရိုးနေပါပြီ၊ မကြာမီ
မီးငြိမ်းသွားမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကုန်သည်ကြီးများအားလုံး ပြတင်းပေါက်သို့သွားကာ

မီးလောင်နေပုံကို သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ၏ ။

စံရှားသည် ကုန်သည်ကြီးများ စားပွဲမှထွက်ခွာသွားသောအခါ

စားပွဲပေါ်ရှိပတ္တမြားကြီးကို ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်လိုက်လေ၏ ။

မြန်မာ့နန်းစဉ် ပတ္တမြားကြီးအား ပြည်ပနိုင်ငံများသို့

မရောက်ရန်မိမိအစွမ်းရှိသမျှကာကွယ် ရမည်။

စံရှားသည် စားပွဲခုံအောက်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်၍

ရွှေကလပ်ပေါ်တွင်တင်ထားသော ပတ္တမြားကြီးကို လျင်မြန်စွာယူလိုက်၏ ။

ထိုအချိန်၌ ကုန်သည်ကြီးများအားလုံး

မီးလောင်နေခြင်းကိုစိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် စားပွဲအောက်မှ ထွက်လာသော

စံရှားအားသတိပြုမိခြင်း မရှိချေ။

စံရှားသည် ပတ္တမြားကြီးလက်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ပျော်ပွဲစားရုံ၏

အနောက်လှေကားမှတဆင့် အောက်သို့ပြေးဆင်းခဲ့၏ ။

အနောက်ဘက်လှေကား၌ မှောင်မည်းနေသဖြင့်

အောက်ထပ်သို့ကမန်းကတန်းပြေးဆင်း လာစဉ် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာသော
စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင် ကိုဘတုတ်နှင့် တိုက်မိလေ၏။

ကိုဘတုတ်သည် အပေါ်ထပ်မှကမူးရှူးထိုးပြေးဆင်းလာသော

စံရှားကိုအံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟင်..... စံရှား မင်းဘာဖြစ်လို့ အပေါ်ထပ်ကိုရောက်နေရတာ လဲ၊

အရေးကြီးဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ အပေါ်ထပ်ကိုမတက်ရဘူးဆိုတာ
မသိဘူးလား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

စံရှားသည် ကိုဘတုတ်၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို မနာယူနိုင်တော့ဘဲ

ပျော်ပွဲစားရုံ၏ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလေ၏။

အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ပျော်ပွဲစားရုံအနောက်ဖက်

မီးဖိုချောင်တံခါးမကြီးကို ဖွင့်၍ ပြေးရန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် အံ့ဩဖွယ်ရာပင်

ပျော်ပွဲစားရုံအနောက်ရှိတံခါးမကြီးအား သော့ခတ်ထား ကြောင်းတွေ့ရ၏။

စံရှားသည် ပျော်ပွဲစားရုံအရှေ့ဖက်အပေါက်မှ

ထွက်ပြေးရန်မဖြစ်နိုင်တော့သဖြင့် ပြတင်းပေါက် များကို တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက်

လိုက်လံဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

သို့သော် ပြတင်းပေါက်များကို သံတိုင်များကာရန်ထားသဖြင့်

အပြင်သို့အလွယ်တကူထွက်ပြေး ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီး၏ ပိုင်ရှင်

ဦးရွှေတလုတ်သည် ရွှေကလပ်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်ပြီး ပတ္တမြားကြီးကိုမတွေ့ရသဖြင့်

မိမိမျက်လုံးကိုပင် မိမိမယုံကြည်အောင်ဖြစ်သွားပြီး

“ပတ္တမြားကြီး မရှိတော့ဘူး”

ဟု အလန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ဦးရွှေတလုတ်၏ အော်သံကြောင့်

ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ရောက်ရှိနေသော ကုန်သည်များသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ရွှေကလပ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပတ္တမြားကြီးကိုမမြင်သောအခါ အလွန်အံ့သြသွားကြ လေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် တရုတ်သူဌေးဦးကျင်ဝမ်သည်ရွှေကလပ်ပေါ်ရှိ ပတ္တမြားကြီးကိုမတွေ့ရသော အခါ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားပြီး

“ဟင်..... ပတ္တမြားကြီးက စောစောတုန်းက ရွှေကလပ်ပေါ်မှာရှိပါတယ်၊ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပျက်အတွင်းမှာ ပတ္တမြားကြီးဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲ”

ဟု အံ့သြတကြီး ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးက ပတ္တမြားကြီး၏ ပိုင်ရှင် ဦးရွှေတလုတ်အားကြည့်၍

“ပတ္တမြားကြီးကို ဦးရွှေတလုတ်သိမ်းလိုက်သေးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးရွှေတလုတ်က ကမန်းကတန်းလက်ကာပြ၍

“ရွှေကလပ်ပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ပတ္တမြားကို ကျုပ်ကဘာကြောင့်သိမ်းရမှာလဲဗျ၊ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ မီးလောင်တဲ့ရှုခင်းကိုကြည့်နေတာပဲ”

ဟု ပြောရင်းပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ပျော်ပွဲစားရုံမှာ သူခိုးရှိနေပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ပတ္တမြားကြီးဟာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြတ် အတွင်းပျောက်ဆုံးသွားတယ်၊ ပတ္တမြားကို

ခင်ဗျားအခုချက်ချင်း ရအောင်ရှာပေး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

တရုတ်သူဌေးကြီးကျင်ဝမ်သည် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားပြီး

“ဟောဗျာ ခင်ဗျားဒီလိုတော့ မတရားမစွပ်စွဲနဲ့၊

မီးလောင်တဲ့ရှုခင်းကိုကြည့်နေတုန်းက အပေါ်ထပ်မှာကျုပ်ဆိုင်က

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ပတ္တမြားကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ အပြင်ကို

ပေါက်ကြားသွားမှာစိုးလို့

အပေါ်ထပ်ကိုစားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်ဘတုတ်တစ်ယောက်ပဲလုပ်ခိုင်းတာ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေတလုတ်က စိုးရိမ်ပူပန်သောအမူအရာဖြင့်

“ဒါဆိုရင် အဲဒီ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင် ဘယ်မှာလဲ၊ ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင် ကိုဘတုတ်သည်

ပျော်ပွဲစားရုံအပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိ လာလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်သူဌေးကြီးကျင်ဝမ်က

“ဟေ့ကောင် ဘတုတ်၊ အပေါ်ထပ်မှာ အလွန်အဖိုးထိုက်တန်တဲ့

ပစ္စည်းတစ်ခုပျောက်သွား တယ်၊ အပေါ်ထပ်ကိုဘယ်သူတွေ တက်သေးလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင် ကိုဘတုတ်က

“စားပွဲထိုးအားလုံး အပေါ်ထပ်ကိုမတက်ဖို့

ကျွန်တော်သေသေချာချာပြောထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စောစောတုန်းက

စံရှားအပေါ်ထပ်က ကမူးရှူးထိုးပြေးဆင်းသွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်နဲ့လှေခါးမှာ

တိုက်မိသေးတယ်၊ ဟေ့ကောင်မင်းဘာဖြစ်လို့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်ရတာ

လဲလို့မေးတော့၊ ဒီကောင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အောက်ကိုပဲပြေးဆင်းသွားတယ်၊

သူ့ကိုကြည့်ရတာ မသင်္ကာစရာကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပတ္တမြားကြီး၏ ပိုင်ရှင် ဦးရွှေတလုတ်သည်
ဒေါသတကြီးလက်သီးဆုပ်၍

“အဲဒီ စံရှားဆိုတဲ့ကောင်ကို အမြန်ဆုံးရအောင်ရှာပြီး ဖမ်းစမ်း၊ သူ့ဆီမှာ
ပတ္တမြားကြီးပါသွားပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ပျော်ပွဲစာရုံပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးဦးကျင်ဝမ်ကလည်း
ဒေါသတကြီးလက်သီးဆုပ်၍

“တောက်..... ငါ့မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်တဲ့ကောင်၊
ဒီကောင့်ကိုမြင်ရင် ပုလိပ်လက်အပ်စရာ မလိုဘူး၊ အသေသတ်ပစ်မယ်”

ဟု ကြုံးဝါးကာ စံရှားအားလိုက်လံရှာဖွေဖမ်းဆီးရန်
အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

*

အခန်း(၂)

စံရှားသည် ထိုအချိန်တွင် ပျော်ပွဲစားရုံ၏ အနောက်ဘက်ရှိရာသို့
ကျော်တက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
ပျော်ပွဲစားရုံအပြင်ဘက်သို့ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် အနောက်ဖက်ခြံစည်းရိုးကို ကျော်လွှားကာ
ပျော်ပွဲစားရုံမှခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးခဲ့ လေတော့၏။

ယခုချိန်လောက်ရှိရင် ပျော်ပွဲစားရုံအပေါ်ထပ်ရှိ သူဌေးကြီးများ
ပတ္တမြားပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို ရိပ်စားမိလောက်ပေပြီ။

စံရှားသည် သူ၏ ဦးလေးဖြစ်သူ လူယုတ်မာကြီးထံသို့မပြေးဘဲ
သူငယ်ချင်းရွှေရိုးထံသို့ ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုကြောင့် ရွှေရိုးနေထိုင်ရာ တဲအိမ်လေးရှိရာသို့ အမှောင်ထုထဲတွင်
ဦးတည်ပြေးလာခဲ့လေ၏။

ရွှေရိုးသည် သူ၏ ပထွေးဖြစ်သူ အရက်သမားကြီးနှင့်အတူ
နေထိုင်ရခြင်းဖြစ်၏။ ရွှေရိုး၏ မိခင်မှာလွန်ခဲ့သောနှစ်ကပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့၏။

ရွှေရိုးသည် မိခင်မရှိသည့်နောက်ပိုင်း ပထွေးဖြစ်သူအရက်သမား၏
နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံရ၏။

စံရှားသည် ဆင်းရဲသားများနေထိုင်သော
ရပ်ကွက်ကလေးကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ရွှေရိုး၏ တဲအိမ် ကလေးသို့ ပြေးလွှားခဲ့လေ၏။

တဲအိမ်ကလေးသို့ရောက်သောအခါ အထဲ၌ ဆူညံသံများကြားရသဖြင့်

တဲအတွင်းသို့မဝင်သေး ဘဲ ထရံကြားမှချောင်းကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပထွေးဖြစ်သူသည် ရွှေရိုးအား
ဝါးခြမ်းပြားဖြင့်တဖြန်းဖြန်းရိုက်နေကြောင်း တွေ့ရလေ ၏။ ရွှေရိုးက အံကိုကြိတ်၍
ရိုက်နှင်ခြင်းကိုခံယူရင်း

“ကျုပ် ဒီနေ့ကူလီထမ်းလို့ရတာ ဒါအကုန်ပဲဗျ၊ ခင်ဗျားကို
ကျုပ်ရသမျှပိုက်ဆံတွေပေးလည်း မကျေနပ်နိုင်ဘူးလား။”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ ရွှေရိုး၏ ပထွေး အရက်သမားက

“ခွေးကောင် မင်းရှာလာတဲ့ပိုက်ဆံ တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့
ငါဘယ်လိုအရက်သောက်လို့ ရမှာလဲ၊ မင်း ငါအရက်သောက်တာကို
မကျေနပ်တဲ့အတွက် အရက်ဖိုးပြည့်အောင်မပေးတာမို့လား၊ ငါ့ကို
စော်ကားတဲ့အကောင် သေပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ရွှေရိုးအား ဝါးခြမ်းပြားဖြင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်လေ၏။

ရွှေရိုးသည် အံကိုကြိတ်၍ ပထွေးဖြစ်သူ၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံနေလေ၏

။

စံရှားသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရှုရန် ဆန္ဒမရှိတော့သဖြင့် လက်ထဲတွင်
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ တဲအိမ်အတွင်းရှိ မှန်အိမ်အလင်းရောင်ဖြင့်
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားသည် အရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်နေကြောင်း
တွေ့ရလေ၏။

ပျော်ပွဲစားရုံ၏ လှေကားထစ်၌ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်ကိုဘတုတ်နှင့်
ပက်ပင်းတိုးခဲ့သဖြင့် ပတ္တမြားကြီးကို မိမိခိုးယူသွားကြောင်း

သူဌေးကြီးများရိပ်စားမိလောက်ပေပြီ။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အနောက်သို့ မြေလှန်ပြီးလိုက်လာမှာသေချာ၏ ။

တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်သည် သူ၏ ဦးလေးအနှိပ်သည်ကြီးအား
သိရှိသဖြင့် ၎င်းနောက်သို့ အလျင်ဆုံးလိုက်မှာ သေချာ၏ ။

ဦးလေးဖြစ်သူလူယုတ်မာကြီးသည် မိမိအားရွံရှာသူဖြစ်သဖြင့်
နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်ချောက်တွန်း မည် ကို မြင်ယောင်နေမိ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွှေရိုး၏ ပထွေးသည်ရိုက်နှက်ခြင်းပြီးဆုံးသွားသဖြင့်
ရွှေရိုးအားခြေဖြင့်ဆောင့် ကန်၍ တဲအိမ်ထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်၏ ။

ရွှေရိုးသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ တဲအိမ်ထဲမှ ဒယီးဒယိုင်ထွက်လာ၏ ။

စံရှားသည် မှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ ရွှေရိုးအားအသံပြုလိုက်ရာ
ရွှေရိုးသည်အလွန်အံ့ဩသွားပြီး အနီးသို့ရောက်လာကာ

“ဟင် စံရှား ပျော်ပွဲစားရုံမှာ မင်းဒီနေ့အလုပ်မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ စံရှားကလက်ကာပြ၍

“မင်းကိုငါ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ချင်လို့၊
ငါတို့ဒီနေရာကနေ ဝေးရာကို သွားကြမယ်”

ဟုဆိုကာ ရွှေရိုး၏ လက်ကိုဆွဲ၍ မှောင်ရိပ်ကျသောဆိပ်ကမ်းဘက်သို့
ထပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏ ။

ရွှေရိုးသည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် စံရှား၏ နောက်မှလိုက်ခဲ့လေ၏ ။

စံရှားသည် ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ

ကြုံတွေ့ရသောအဖြစ်အပျက်များကို ရွှေရိုးအား ပြောပြလေ၏ ။ ရွှေရိုးသည် စံရှား၏

စကားကို အစအဆုံးနားထောင်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ဟင် ဒါဆိုရင် သူဌေးကြီးဦးရွှေတလုတ်ရဲ့ပတ္တမြားကို မင်းခိုလာခဲ့တယ်ပေါ့၊ မင်းဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာ လဲကွာ၊

အေးအေးဆေးဆေးရွှေကျွန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ကောင်းရဲ့သားနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စံရှားက

“ဟေ့ကောင် ငါကပတ္တမြားကို ခိုးချင်လို့ခိုးလာတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ နန်းစဉ် ရတနာကို တိုင်းတစ်ပါးသားတွေဆီကို အရောက်ခံရမလား၊ ဒီပတ္တမြားကြီးဟာ ငါတို့အရှင်တွေပိုင်တဲ့ ပတ္တမြားကြီးကွ၊ လောဘတက်နေတဲ့ သူဌေးကြီးဦးရွှေတလုတ်ဟာ ကိုယ့်အရှင်တွေပိုင်တဲ့ ပတ္တမြားကို ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရောဆိုပြီးတော့ တိုင်းတစ်ပါးလက်ထဲကို ထိုးအပ်တာကွ”

ဟု ပြောလေရာ စံရှား၏ သူငယ်ချင်းရွှေရိုးက

“သူ့ဘာသာ ပတ္တမြားကြီးကို ရောင်းချင်တဲ့လူကိုရောင်းတာ၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ရွှေကျွန်းမှာအလုပ်ရပြီး အဆင်ပြေနေတာကို ငါဝမ်းသာနေတာကွ၊ အခုတော့ ရာဇဝတ်သားဖြစ်ပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စံရှားကရွှေရိုးကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်.....မင်းမှာ တိုင်းပြည်ချစ်စိတ်မရှိဘူးလား၊ ငါတို့တိုင်းပြည်က ငါတို့ဘုရင်တွေ ပိုင်တဲ့ ရတနာတွေဆုံးရှုံးသွားမှာ မင်းမစိုးရိမ်ဘူးလား၊ တကယ်တော့ ဒီရတနာတွေအတွက် ငါတို့ အသက်နဲ့လဲပြီးတောင် ထိန်းသိမ်းရမှာ”

ဟု ပြောလေရာ စံရှား၏ စကားကြောင့်ရွှေရိုးက

“မင်းရဲ့အတွေးအခေါ်တွေက သိပ်မြင့်လွန်းနေပြီ၊

ငါမလိုက်နိုင်တော့ဘူးကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ငါ ဘဝတူတွေပါကွာ၊ မင်းဘက်ကနေ ငါဝင်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ စံရှားက ရွှေရိုး၏ ပခုံးကိုပုတ်၍

“လောလောဆယ်တော့ မင်းပြောသလို ငါကရာဇဝတ်သားဖြစ်နေပြီကွ၊

ဒါကြောင့် မင်းလည်း ငါနဲ့လိုက်မယ်ဆိုရင် ငါ့လိုပဲရာဇဝတ်သားဖြစ်မှာသေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါနဲ့လိုက်ပြီး ကူညီဖို့ကိစ္စကို မင်းစဉ်းစားဦး”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ရွှေရိုးက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါမင်းနောက်ကိုလိုက်မယ်ကွာ၊ ငါ ပထွေးနဲ့နေရတာ

အမြဲတမ်းစိတ်မချမ်းသာ ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အရက်ဖိုးမရလို့ ငါ့ကိုကျွဲရိုက်နွားရိုက်

ရိုက်နေတာမြင်တယ်မို့လား၊ ငါတစ်နေ့ကုန် ဆိပ်ကမ်းမှာ နဖူးကချွေး

ခြေမကျအောင်ရှာဖွေပြီးရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ငါ့ပထွေးအတွက် အရက်ဖိုး

ပေးနေရတယ်၊ ဒီလူကြီးနဲ့နေရတာ ငါ့အတွက် ငရဲပဲကွ၊ ဒါကြောင့်

သူ့လက်ကလွှတ်အောင် ရုန်းရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

စံရှားက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်းငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကွာ၊ တို့

ဒီမြို့ကလွှတ်အောင်အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးကြမယ်၊ မကြာမီ

ငါတို့ဆီကိုလောဘသားတွေလိုက်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ရွှေရိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် လောဘသားသူဌေးကြီးတွေ
မင်းဦးလေး အနှိပ်သည်ကြီးဆီ ကို ရောက်နေလောက်ပြီ၊ အဲဒီ ကတစ်ဆင့်
မင်းရဲ့အခင်အမင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့တဲဆီကိုလည်း
မကြာမီရောက်လာတော့မှာပဲ၊ ငါတို့အမြန်ဆုံး ဆိပ်ကမ်းကိုပြေးပြီးတော့
ကြုံရာလှေနဲ့ဒီမြို့ကထွက်ပြေး မှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောကာ ဆိပ်ကမ်းသို့သွားပြီး လှေကြုံလိုက်ရန်ရှာဖွေလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် စံရှားကဆိပ်ကမ်း၌ မိမိတို့ကိုလိုက်လံရှာဖွေနေသော
သူဌေးကြီးဦးရွှေတလုတ် ၏ တပည့်များကိုမြင်ရသဖြင့် မှောင်ရိပ်၌ ပုန်းခိုလိုက်ရ၏
။

ဦးရွှေတလုတ်၏ တပည့်များသာမက ရွှေကျွန်းရှိ စားပွဲထိုးများအားလုံး
မိမိကိုလိုက်လံရှာဖွေ နေကြကြောင်း တွေ့ရလေ၏ ။

စံရှားသည် ထိုသူများကိုပုန်းကွယ်လိုက်ရင်း ရွှေရိုးဘက်သို့လှည့်ကာ

“ငါတို့ကို ဒီနေ့ညတော့ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီးလိုက်ရှာနေပြီ၊ တို့အိမ်တွေကို
ပြန်လို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာ ပုန်းခိုနေမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရွှေရိုးကမျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ငါတို့အတွက် ဘယ်နေရာမှာပုန်းခိုစရာ ရှိလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ စံရှားကသက်ပြင်းချ၍

“ကုလားကျားတွေဆီသွားပြီး ငါတို့ဒီနေ့ည ပုန်းခိုရမယ်၊
ကုလားကျားအောင်မိုးက ငါတို့ကို အကူအညီပေးမှာပါ”

ဟုပြောလေရာ ရွှေရိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားသောအမူအရာဖြင့်

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကုလားကျားကြီးက

ငါတို့ကိုအကူအညီပေးလိမ့်မယ်၊ သူတို့နောက်နေ

မြို့ထဲမှာကုလားကျားလှည့်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ မြို့တစ်နေရာရှိ ကုလားကျားအောင်မိုး၏ ခြံသို့
ထွက်ခဲ့လေ၏။

မြိတ်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကုလားကျားလှည့်ပြီးအလှူခံသော
ခလေ့ထုံးစံရှိ၏။

ကုလားကျားလှည့်သူများသည် ခန္ဓာကိုယ်အား
သင်္ဘောဆေးအရောင်စုံဖြင့် ကျားကဲ့သို့ခြယ်သ ပြီး
ကျားစိတ်ဝင်သောကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကျွမ်းထိုးခုန်ပေါက်၏။

ထိုကဲ့သို့ ကုလားကျားလှည့်ရာတွင် တီးဝိုင်းက ဒရမ်သံတဂျိမ်းဂျိမ်းတီး၍
မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ခြင်းဖြစ်၏။

ကုလားကျားကသူများသည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသော
ဒရမ်သံနှင့်အတူ ကြမ်းတမ်းသော ကျားအကကို ကလေ၏။

ဒရမ်သံကြောင့် ကုလားကျားကသူများသာမက
ကုလားကျားလှည့်ခြင်းကို ကြည့်ရှုနေသူသည် ကျားစိတ်ဝင်ပြီး ထိန်းမနိုင်
သိမ်းမရဖြစ်ကာ ဝင်ရောက်ကပြခြင်းလည်းရှိ၏။

စိတ်အားငယ်တတ်သူများသည် ကုလားကျားကခြင်းကို
ကြည့်ရန်မဝံ့ရဲဘဲ ရှိကြ၏။

သို့သော် ကုလားကျားကခြင်းမှာ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသဖြင့်
မကြည့်ဝံ့၊ ကြည့်ဝံ့သော စိတ်ဖြင့်ပင် ကုလားကျားကခြင်းကို ကြည့်ရှုကြလေ၏။

စံရှားနှင့်ရွှေရိုးသည် ကုလားကျားအဖွဲ့ရှိရာ မြို့စွန်ခြံသို့ရောက်သောအခါ
ကုလားကျားအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင် အောင်မိုးသည် ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သော်လည်း
မအိပ်စက်နိုင်သေးဘဲ သတင်းစာများဖတ်၍ နေလေ၏။

စံရှားတို့သည် ပွင့်နေသောပြတင်းပေါက်မှ ကျော်ဝင်လိုက်သောအခါ
ကုလားကျားအောင်မိုး သည် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ အောင်မိုးက
စံရှားတို့ကိုမြင်သောအခါ အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“မင်းတို့နှစ်ကောင် သူခိုးလမ်းပြလုပ်ပြီး ငါ့အိမ်ထဲကို
ညကြီးအချိန်မတော် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စံရှားကသက်ပြင်းချ၍

“ငါ ရွှေကျွန်းမှာပြဿနာဖြစ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့်
ရွှေကျွန်းကလူတွေအားလုံး ငါ့ကိုလိုက်ရှာ နေကြတယ်၊ ငါနဲ့အတူ ရွှေရိုးပါရောပြီး
ဒုက္ခရောက်နေပြီ၊ ငါတို့အခက်အခဲရှိနေလို့ မင်းဆီခဏလာပြီး ခိုလှုံတာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကုလားကျားအောင်မိုးက ထိုင်ရာမှထ၍ စံရှား၏
ပခုံးကိုဖက်ကာ

“မင်းနဲ့ငါက အလွန်ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ မင်းဘက်က
ငါ့အမြဲတမ်းရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေကျွန်းက မင်းတို့မဟုတ်တာ မမှန်တာ
လုပ်မလာပါဘူးနော်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စံရှားကခေါင်းညိတ်၍

“မင်း ငါ့ကိုယုံပါကွာ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူးဆိုတာ

မင်းသိပါတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပေါင်းသင်းလာတဲ့လူတွေပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကုလားကျားအောင်မိုးက စံရှားကိုကြည့်၍

“ငါ့အပေါ်မှာ မင်းကျေးဇူးရှိပါတယ်၊

ငါ့အမေကြီးအသည်းအသန်ဖြစ်တုန်းက မင်းမှာရှိတဲ့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ငွေစလေးတွေကိုစုပြီး
ငါ့ဆီလာပေးတာ ငါဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမဟုတ်တာ မလုပ်ရင်
ဘာဖြစ်လို့ရှောင်ပြေးနေရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စံရှားနှင့်ရွှေရိုးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

စံရှားက

“မင်းမှာ မျိုးချစ်စိတ်ရှိလား၊ ပါတော်မူသွားတဲ့ တို့အရှင်နှစ်ပါးကို
ကြည်ညိုလေးစားတဲ့စိတ်ရှိ လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းမေးခွန်းငါဖြေနိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

စံရှားစကားကြောင့် ကျားကုလားအောင်မိုးက လက်ဆုပ်၍

“ငါ့မှာမျိုးချစ်စိတ် ရှိတာပေါ့ကွ၊

ငါတို့တိုင်းပြည်ကိုနယ်ချဲ့တွေအုပ်ချုပ်နေတာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊

ငါတို့ရဲ့အရှင်နှစ်ပါးကို ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးဖမ်းသလို

ရတနာဂီရိကိုဖမ်းဆီးသွားတာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ မင်း ဘာပြောချင်လို့လဲ၊

ငါ့ကိုပြောစမ်း”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ စံရှားက

“ဟုတ်ပြီး မင်းမှာမျိုးချစ်စိတ်ရှိမယ်ဆိုရင်

မြန်မာ့နန်းစဉ်ရတနာတွေကိုလည်း ထိန်းသိမ်းချင် စိတ်ရှိမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ငါတို့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မင်းကိုဖွင့်ပြောပြမယ်”

ဟုပြောကာ ယနေ့ညကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။

စံရှားစကားဆုံးသောအခါ ကျားကုလားအောင်မိုးသည် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြစ်သွားပြီး

“ဟင် ဒါဆိုရင် သူဌေးကြီးဦးရွှေတလုတ်ရဲ့ပြည်ကြီးတံခွန် ပတ္တမြားကြီးကို မင်း ခိုးလာခဲ့ တယ်ပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

စံရှားက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီး ငါ့ဆီမှာပါလာခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြား ကြီးကို ငါ့ရဲ့အလိုလောဘနဲ့ ခိုးလာတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီပတ္တမြားကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါတို့စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားဘူး၊ ငါဟာ စာတွေကို အားလပ်တဲ့အချိန်တိုင်းအများကြီး ဖတ်တယ်၊ မင်းလည်း စာဖတ်တဲ့လူပါကွာ၊ ငါတို့တိုင်းပြည်ရဲ့နန်းစဉ်ရတနာတွေ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်ကို ရောက်သွားရင် ဘယ်လောက်နှမြောဖို့ကောင်းသလဲ၊ နန်းစဉ်ရတနာတွေကို တန်ဖိုးထားတဲ့စိတ်ဟာ စာဖတ်လို့ဖြစ်လာ တာကွာ၊ စာဖတ်လေ့ဖတ်ထမရှိတဲ့ ရွှေရိုးဆိုရင် ငါ့ကို နန်းစဉ်ရတနာကို အလိုလောဘနဲ့ ခိုးလာတယ် လို့တောင် ထင်ချင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရွှေရိုးက တဟဲဟဲရယ်မော၍

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါမသိလို့ မင်းကိုမေးကြည့်တာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကုလားကျားအောင်မိုးက စံရှား၏

ပခုံးကိုပုတ်၍

“မင်းရဲ့သတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊ မင်းနေရာမှာ ငါဆိုရင် ဒီလောက်သတ္တိရှိပါ့မလား မသိဘူး၊ ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကို ငါမမြင်ဘူးလို့ပြစမ်းပါဦးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ စံရှားက သူ၏ အကျအတွင်းအိတ်ထဲတွင် ဂှက်ထားသော ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီး ကို ပြလေ၏ ။

ကုလားကျားအောင်မိုးသည် ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို မီးရောင်တွင်ထောင်၍ ကြည့်လိုက် ပြီး

“ကျောက်အကြောင်းကို တစ်လုံးမှနားမလည်တဲ့ ငါတို့အတွက်တော့ ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြား ဟာ ပြည်တန်တဲ့ပတ္တမြားကြီးဖြစ်နေပါစေ၊ အရောင်တဖျက်ဖျက်တောက်နေတာကလွဲလို့ ဘာမှမသိပါ ဘူး၊ ကဲ ပတ္တမြားကြီးကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပါ၊ ဒီလောက်

အန္တရာယ်တွေပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ကြား ပတ္တမြားကြီးကို ခိုးလာရဲတဲ့ မင်းရဲ့သတ္တိကိုတော့ ငါချီးမွမ်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ ဒီမြို့ကနေ ထွက်ပြေး နိုင်အောင် ငါအစွမ်းကုန် ကူညီပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ စံရှားက

“ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံက တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်တို့၊ ပြည်ကြီးတံခွန် ပတ္တမြားကြီးကို မတရားနည်းနဲ့ရထားတဲ့ ဦးရွှေတလုတ်တို့လူတွေစုပြီး ငါတို့ကိုပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေ နေမှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

စံရှားစကားကြောင့် ရွှေရိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးရွှေတလုတ်နဲ့ တရုတ်သူဌေးကြီး ကျင်ဝမ်သာမကဘူး၊
မလေးနဲ့ ယိုးဒယား ဘက်က သူဌေးကြီးလူယုံတွေတောင်မှ ငါတို့ကိုလိုက်ပြီး
ရှာနေလောက်တယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏ ။

*

အခန်း(၃)

ထိုအချိန်၌ ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်သည်
စံရှား၏ ဦးလေးအနှိပ် သည်ကြီးအား သူ၏ ရှေ့သို့ခေါ်ဆောင်လိုက်ပြီး
ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ ဒီမှာ ကိုဘဦး၊ ခင်ဗျားတူလုပ်သွားတာ ကောင်းကြလေသေးရဲ့လား
အလုပ်မရှိလို့ စားရမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်ရဲ့ပျော်ပွဲစားရုံမှာ
အလုပ်ပေးထားတယ်၊ အခုတော့ ဧည့်သည်ကြီးတွေရဲ့ ပြည်တန်ပတ္တမြားကြီးကို
ခင်ဗျားတူခိုးသွားပြီ”

ဟု ပြောလေရာ အနှိပ်ဆရာ ဦးဘဦးသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်
မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့တူ စံရှားက ပြည်တန်ပတ္တမြားကိုခိုးတယ်၊ စံရှားမှာ
ဒီလိုအကျင့်စရိုက်မျိုးမရှိပါ ဘူး သူဌေးမင်းရယ်”

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်က စားပွဲခုံကိုဒေါသတကြီး
လက်ဖြင့်ထုလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားတူ ပြည်တန်ပတ္တမြားကိုခိုးသွားတာ
မျက်မြင်သက်သေတွေရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတူမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုရင်
ပျော်ပွဲစားရုံကထွက်ပြေးပါ့မလား၊ အခု သူ့နောက်ကိုကျုပ်တို့လူတွေ ပိုက်စိပ်တိုက်
ရှာနေတယ်၊ ဒီကောင် ပြေးနိုင်မှလွတ်မယ်၊ ခင်ဗျားဆီကို စံရှားရောက်လာရင်တော့
ကူပြီးတော့ ဝှက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ခင်ဗျားအသက်ကိုပေးရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ အနှိပ်သည်ကြီးဦးဘဦးသည်

အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့်

“ဒီလို မလုပ်ဝံ့ပါဘူး သူဌေးမင်းရယ်၊

ကျုပ်တူစံရှားရောက်လာလို့ကတော့ ဒီကောင်ကို မရမက ဖမ်းဆီးပြီးတော့
သူဌေးမင်းလက်ကိုအပ်ပါ့မယ်၊ ဒီကောင်ကျုပ်ဆီကိုမလာတာတော့
အသေအချာပါပဲ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးဦးကျင်ဝမ်က လက်ကာပြု၍

“ဒီမှာ ခင်ဗျားဆီကို ဒီကောင်ရောက်မလာတာ ကျုပ်တို့သိတယ်၊

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အသက် ချမ်းသာပေးတယ်မှတ်ပါ၊

ဒီကောင်ရဲ့အရိပ်အယောင်ကိုမြင်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ကိုချက်ချင်း အကြောင်း
ကြားရမယ်၊ ကြားလား၊ ခင်ဗျားဘက်က ပျက်ကွက်ရင်တော့”

ဟု ဆိုကာ တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်က အနှိပ်ဆရာကြီး ဦးဘဦးအား
လည်ပင်းဖြတ်မည့် အမှုအရာကို လုပ်ပြလိုက်လေသည်။

အနှိပ်ဆရာကြီးသည် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့်

“စိတ်ချပါ သူဌေးမင်းရယ်၊ ကျုပ် ဒီကောင်ကို

တွေ့တွေ့ခြင်းမရရအောင်ဖမ်းပြီးတော့ သူဌေးမင်း ဆီကိုရောက်အောင်
ပို့ပေးပါ့မယ်”

ဟု အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ပြောကာ ထိုနေရာမှထွက်သွားလေ၏။

တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်က အနီးတွင်ရပ်နေသော စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်
ဘတုတ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့အနားမှာ ဘာလို့အရပ်ကြီးလိုရပ်နေတာလဲ၊

စံရှားကို မရ ရအောင်ဖမ်းပြီး တော့ သူ့ဆီက ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို
ရအောင်ယူပြီးငါ့ဆီလာပေး”

ဟု ပြောလေရာ စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ပြည်ကြီးတံခွန် ပတ္တမြားကြီးစံရှားဆီက

ပြန်ရရင်သူဌေးကြီးဦးရွှေတလုတ်လက်ထဲကို မအပ်ရ ဘူးလား”

ဟု ရှင်းလင်းအောင် မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဦးရွှေတလုတ်ဆီ အပ်စရာမလိုဘူး၊ ငါ့ဆီကိုပဲ အပ်ရမယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေတော့သည်။

*

အခန်း(၄)

အနိပ်သည် ဦးဘဦးသည် ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံမှ

အထိတ်တလန့်ဖြင့်ပြန်လာပြီးနောက် သူ၏ တဲအိမ်ကလေးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
စံရှား၏ ထူးခြားသောအပြုအမူကိုတွေ့၍ အံ့သြနေလေ၏။

စံရှားသည် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်သော လူငယ်လေးဖြစ်ပြီး
သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မည်သည့် အခါမှ ရယူလေ့မရှိချေ။

ယခု စံရှားကဲ့သို့ရိုးသားသောလူငယ်လေးတစ်ယောက်က
ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံမှ ပြည်ကြီး တံခွန်ပတ္တမြားကိုခိုးယူသွားသည်ဆိုသဖြင့်
အလွန်အံ့သြနေမိသည်။

စံရှား အမှန်တကယ်ပင် ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို
ခိုးယူသွားခြင်းလော။ သို့မဟုတ် သူတစ်ပါးက ခိုးယူပြီး စံရှားအား
ဓားစာခံဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထားခြင်းလောဟု တွေးတောမိ၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ စံရှားအား မိမိရအောင်ရှာဖွေပြီး
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီး မိမိလက်သို့ ရောက်လျှင် ပတ္တမြားကြီးကိုယူ၍
မြိတ်မြို့မှခြေရာဖျောက်ပြေးပြီး တစ်ဘက်နိုင်ငံတွင် သူဌေးကြီး လုပ်လိုရမည်ဟု
တွေးမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် စံရှားအား မရ ရအောင်ရှာဖွေပြီး
ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို ရယူရန်ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

ပြည်ကြီးတံခွန်ပတ္တမြားကြီးကို ရအောင်ကြိုးစားရင်း
အခြေအနေမလှလျှင် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်အနေဖြင့်

တရုတ်သူဌေးကျင်ဝမ်လက်သို့အပ်ပြီး ကျင်ဝမ်ထံမှ ဆုငွေကိုထုတ်ယူနိုင်၏။

ပတ္တမြားကြီးအား မိမိလက်သို့လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ရရှိလျှင်
ပတ္တမြားကြီးကို အရယူ၍ တစ်ဘက်နိုင်ငံသို့သွားရောက်တိမ်းရှောင်နိုင်ကြောင်း
ရိပ်စားမိ၏။

ထို့ကြောင့် စံရှားအား မရရအောင် ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အနှိပ်ဆရာ ဦးဘဦးသည် စိတ်အားတက်ကြွလာပြီး
စံရှားရှိနိုင်မည့်နေရာများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု စဉ်းစားလေသည်။

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း စံရှား၏ သူငယ်ချင်း ရွှေရိုးကို သတိရလိုက်၏။

စံရှားသည် ရွှေရိုးနှင့်အလွန်ခင်မင်ပြီးပြဿနာဖြစ်လာလျှင်
ရွှေရိုးထံသို့သွားနိုင်ကြောင်းရိပ်စား မိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေရိုး၏ နေအိမ်သို့ ညကြီးမင်းကြီး
ရောက်အောင်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရွှေရိုး၏ ပထွေးအရက်သမားကြီးသည် အမူးလွန်၍
အိပ်ပျော်နေလေသည်။

အနှိပ်ဆရာ ဦးဘဦးသည် ရွှေရိုး၏ တဲအိမ်ကလေးထဲတွင်
လှည့်လည်ရှာဖွေသော်လည်း ရွှေရိုး ကိုမတွေ့ရဘဲ အမူးသမားကိုသာတွေ့ရသဖြင့်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး

“သေချာပြီ၊ စံရှား ရွှေရိုးကိုခေါ်ပြီး ဒီနေရာကနေ ထွက်ပြေးပြီထင်တယ်၊
ဒီကောင်တွေ ဘယ်ကို ပြေးနိုင်မလဲ၊ ငါ့အထင်တော့ ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်မှာပဲ
ခိုအောင်းနေလိမ့်မယ်။ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ လိုက်ရှာကြည့်မယ်”

ဟု တွေးကာ စံရှားတို့ရှိမည်ထင်သော ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်တွင်
လှည့်လည်ရှာဖွေလေသည်။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ လူတစ်စုသည်ခါတ်မီးတဝင်းဝင်းဖြင့်
အနှိပ်ဆရာဦးဘဦးအနီး သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဦးဘဦး၏ မျက်နှာကို
မသင်္ကာဟန်ဖြင့်ထိုးကာ

“ဘယ်သူများလဲလို့ အနှိပ်ဆရာကြီးပါလား၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားရဲ့တူ
စံရှားကိုလိုက်ရှာနေတာလား၊ ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်မှာ ရှာမနေနဲ့၊ အမောဆိုပြီး
သေသွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ရှာတာ နဲ့နေပြီ လုံးဝမတွေ့ ဘူး”

ဟု ပြောကာ အနှိပ်သည်ဆရာကြီးကို အထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး
ထွက်သွားလေ၏ ။

ထိုသူများသည် ရွှေကျွန်းပျော်ပွဲစားရုံမှ စားပွဲထိုးများဖြစ်လေ၏ ။
အနှိပ်ဆရာကြီး ဦးဘဦးက မိမိအားအထင်သေးဟန်ဖြင့်
ပြောသွားသောလူငယ်များကို ကြည့်၍ တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“တောက် မင်းတို့ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ ငါဟာ မြိတ်မှာမွေးပြီး
မြိတ်မှာကြီးလာတဲ့ ကောင်ကွ၊ မြိတ်ရဲ့ဆိပ်ကမ်းအကြောင်းကို မင်းတို့ထက်
ငါအများကြီး ပိုပြီးတော့သိတယ်”

ဟု ကြုံးဝါးကာ ထိုနေရာမှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့လေသည်။

သူသည် တူဖြစ်သူစံရှားအား မရရအောင်ရှာမည်ဟု
စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေတော့၏ ။

*